

SHARON
GARLOUGH
BROWN

Splinters van genade

roman

1

Het Woord is mens geworden

Kerstavond

Ze was veilig. Ze had geen levenslust en geen rust vanbinnen, maar ze was veilig.

Katherine Rhodes bleef even in de deuropening van de slaapkamer staan en bad in stilte voor Wren, die zich onrustig bewoog en jammerde in haar slaap. Ze werd ongetwijfeld geplaagd door haar gebruikelijke nachtmerries over alles wat ze niet had kunnen voorkomen. *Had ze maar beter opgelet. Was ze maar wat assertiever geweest. Had ze de tekenen maar herkend en erop gestaan dat Casey hulp ging zoeken.*

Zachtjes deed Kit de deur dicht. Maar niet helemaal. De smalle kier was een psychisch steuntje, al bood het geen lichamelijke bescherming. Ze had haar zoon die bescherming niet kunnen bieden en dat kon ze ook niet voor haar achternichtje.

Had ze maar beter opgelet. Was ze maar iets assertiever geweest. Had ze de tekenen maar herkend en erop gestaan dat Micah hulp ging zoeken, dan was hij nu misschien in de bloei van zijn leven, in plaats van voor altijd zeventien.

Dezelfde stemmen als die Wren plaagden, hadden Kit ook jarenlang geplaagd. En hoewel ze inmiddels wel in staat was de bron van die stemmen te herkennen en ze af te wijzen, betekende het opmerken en benoemen ervan niet dat ze daarmee het zwijgen werd opgelegd. Nee, ze lagen altijd sluimerend op de loer tot ze weer wakker geschud werden door een of andere crisis waarbij ze zich stuurloos, maar evengoed verantwoordelijk voelde.

Terwijl ze de trap af liep, koos ze Jamies nummer. ‘Het gaat goed met haar. Ze slaapt gewoon.’

‘Het spijt me dat ik je blijf lastigvallen,’ zei Jamie, ‘maar omdat ze mijn telefoontje maar niet wilde beantwoorden...’

‘Geen probleem. Ik snap het. Ik beloof je dat ik je bel als er iets in de situatie verandert.’ Dat had ze Jamie de afgelopen maanden al vaak beloofd, eigenlijk sinds ze haar huis had opengesteld voor Wren om na haar verblijf in de psychiatrische inrichting van Glenwood bij te komen en te herstellen. Maar een moeder leerde het nooit af om zich zorgen te maken, zeker niet als het een toch al kwetsbare dochter betrof die amper twee weken geleden op traumatische wijze haar beste vriend was verloren.

‘Ze redt het waarschijnlijk niet om vanavond naar de kerk te gaan, hè?’ Er klonk iets smachtends in Jamies stem, alsof ze nog steeds hoopte op een kerstwonder.

‘Nee, dat denk ik niet. Maar haar predikant heeft beloofd haar tussen de kerkdiensten door te komen opzoeken.’

‘O! Wat goed. Fijn om te horen. Wil je haar namens mij bedanken?’

‘Zeker.’ Hoewel Wren ja had gezegd op Hannahs aanbod om op kerstavond hier thuis samen met haar het avondmaal te vieren, herinnerde ze zich dat gesprek misschien niet meer. Maar Kit wilde haar evengoed deze kans niet ontnemen. Het avondmaal vieren met ouderlingen die om beurten huisbezoeken aflegden, was een van de weinige

dingen die Kit zich nog kon herinneren van de dagen na het overlijden van Micah. Robert wilde niet meedoen. Ze had het hem niet kwalijk genomen. Dát niet, in elk geval. Maar toen ze zich in haar verdriet zo afgesneden voelde van haar leven, zo vervreemd van haar eigen lichaam, was het kauwen op het brood en het inslikken van het sap een tastbare manier om haar geloof in praktijk te brengen, ook al had ze amper nog geloof om in praktijk te brengen.

Jamie zei: 'En morgen? Gaan jullie dan naar Sarah?'

'We zien wel hoe het loopt, hoe Wren zich dan voelt.' Kit had haar dochter er al op voorbereid dat ze hun gezamenlijke kerstviering wellicht niet zouden bijwonen. 'De meisjes zullen zo teleurgesteld zijn,' had Sarah gezegd, en aan haar stem was goed te horen dat zij dat gevoel deelde. Maar het was niet anders. Het was simpelweg niet verantwoord om Wren voor langere tijd alleen thuis te laten.

'Ik kan je nooit genoeg bedanken voor alles wat je hebt gedaan, Kit. Voor alles wat je nog steeds doet. Ik weet dat ik dat al vaker heb gezegd, maar ik weet niet hoe ik het anders zou moeten verwoorden.'

'Ik vind het fijn dat ik het kan doen.' Kit bleef even op de onderste traptrede staan en tuurde door het glas-inloodraampje van de voordeur. De doodlopende straat leek verlaten. 'Ik hoop dat Dylan, jij en de kinderen ondanks alles fijne kerstdagen hebben.'

'Ik doe mijn best,' zei Jamie.

'Dat weet ik. Je doet het echt goed.'

'De ene dag beter dan de andere.' Jamie zuchtte. 'Ik moet de kostuums voor het kerstspel nog klaarleggen. Jozef heeft buikgriep gekregen en geen van de andere jongens wil die rol overnemen. Dus heeft Phoebe zich bereid verklaard haar rol als schaap in te ruilen voor die van Jozef. Olivia is op dit moment bezig om haar met mascara van een baard en een snor te voorzien.'

Kit schoot in de lach. ‘Je moet wel foto’s maken. Veel foto’s. En ik zal Wren vragen om je later vandaag te bellen, als ze het kan opbrengen.’

Terwijl Kit op Hannah wachtte, vroeg ze zich af of ze de twee prenten van Vincent van Gogh die ze voor Wren had gekocht, *De sterrennacht* en *Olijfbomen*, moest inpakken. Cadeaus uitpakken was misschien nog te inspannend voor haar. En wellicht riep het pijnlijke herinneringen op aan eerdere kerstvieringen. Misschien was het beter om haar de prenten simpelweg te geven, zonder erbij te zeggen dat het kerstcadeautjes waren.

Ze ging op de bank zitten, legde de prenten naast elkaar op haar schoot en dacht aan de vele gesprekken die Wren en zij hadden gevoerd over Vincents leven en geloof. Over het feit dat een paar van zijn werken beelden opriepen van Jezus’ worsteling in Getsemane. En over hun verlangen om in New Hope samen iets inhoudelijks neer te zetten met woord en beeld voor de *Reis naar het kruis*.

Maar dat was nog voordat Casey overleed. Met het oog op Wrens huidige gemoedstoestand was het niet erg waarschijnlijk dat ze in staat zou zijn om te mediteren over de Bijbel, laat staan te bidden én op tijd voor de Stille Week een reactie daarop te schilderen. En als het ging om het verweven van haar eigen verhaal in de overdenkingen voor die week, zoals Kit Wren min of meer had toegezegd, was Kit tot het besef gekomen dat dit niet de juiste context daarvoor was. De mensen die New Hope bezochten voor de *Reis naar het kruis*, kwamen om te bidden rondom de Bijbelteksten en de kunstwerken, niet om iemands persoonlijke verhaal te lezen.

Toch was Wren zo dapper geweest om haar te vragen haar verhaal te delen. En hoewel geen enkel woord van wijsheid of troost, over het verlies van haar zoon of over haar eigen ervaring met depressiviteit het lijden van Wren

in deze eerste dagen van rouw kon verlichten, was er misschien een andere manier om Wren te geven waar ze om gevraagd had.

Als ze haar verhaal opdeelde in fragmenten, als ze stukjes van haar persoonlijke verhaal om de Bijbelteksten van de *Reis naar het kruis* wikkelde, dan kon Wren het lezen zodra ze genoeg was hersteld om het te kunnen verwerken. En er nog eens naar kijken als ze het nodig had om eraan herinnerd te worden dat ze niet alleen was. ‘Metgezellen in tegenspoed,’ zei Wren vaak, waarbij ze Vincent citeerde. Als ze er zo van genoot om de brieven te lezen die hij aan zijn broer had geschreven, dan kon ze misschien ook genieten van brieven die speciaal aan haar geschreven waren.

Kit wierp een blik over haar schouder, zag een stel brandende koplampen op de oprit verschijnen en legde de prenten weg. Wrens reis had haar eigen diep weggestopte verdriet nu al weten te raken, dus was het niet ondenkbaar dat er nog veel meer boven zou komen, als ze die brieven daadwerkelijk zou schrijven.

Met het kruis dat zijn schaduw wierp over de kribbe kon ze er net zo goed vanavond al een begin mee maken.

Kerstavond

Mijn lieve Wren,

Vanavond was ik er getuige van dat jouw predikant je een stukje brood aanbood en de beker aan je lippen hield, zodat jij eruit kon drinken. ‘Doe dit om Mij te gedenken,’ zei ze. Je kauwde en slikte, zakte toen weer achterover in de kussens van je bed en viel in slaap.

Ik weet dat je tegenwoordig niet veel kunt onthouden. Het verdriet heeft een te diepe kloof geslagen. Dus vertrouwen we op de dieperliggende mysteries en

ontvangen door geloof wat we niet kunnen ontvangen met ons verstand of door onze inspanningen. We ontvangen de dood en de opstanding van Christus, ook nu we de dood in de ogen hebben gekeken, en wachten af. En zolang ons de kracht ontbreekt om hoopvol te wachten, laten we dat aan anderen over.

Een paar weken geleden heb je me gevraagd of ik de deelnemers aan de retraites in New Hope weleens deelgenoot maak van mijn eigen verhaal. Ik heb je toen laten weten dat ik dat nog nooit heb gedaan, omdat ik niet wil dat de retraites inhoudelijk om mij draaien. Als we veel lijden te verduren hebben gehad, kan ons getuigenis anderen afleiden of zelfs in de weg staan bij het rouwen om hun eigen verlies, zeker als ze geneigd zijn hun eigen pijn te bagatelliseren door het te vergelijken met dat van iemand anders. Maar het Koninkrijk van God kent geen gradaties in lijden. Dus als ik iets van mijn eigen verhaal doorgeef, dan hoop ik dat mijn woorden de aandacht van de mensen niet als een schijnwerper op mij richten. Ik hoop dat ze laten zien dat Jezus mij in al mijn verliezen tegemoetgekomen is en mij dwars door alles heen de kans heeft gegeven om te groeien. Dat is wat ik ook jou toewens, dat de ondraaglijke pijn die je hebt moeten doorstaan, en die je nog steeds doorstaat, een weg zal worden naar een innigere omgang met Degene Die in dit alles altijd bij je is.

Nu ik op het punt sta te beginnen, ben ik me er terdege van bewust dat we onbetrouwbare vertellers zijn van ons eigen verhaal. Maar wie anders kan verwoorden wat er zich diep vanbinnen afspeelt? Een deel van mijn herinneringen is gebaseerd op wat ik volgens anderen heb gezegd over mijn gedachten en gevoelens toen ik diep in de put van wanhoop zat. Ik zal een poging doen jou hetzelfde geschenk aan te bieden, om de

dingen die jij nu niet kunt onthouden voor jou vast te leggen, mocht je die herinneringen later nog eens willen bovenhalen. En als ik details vastleg waar jij liever niet aan herinnerd had willen worden, vergeef me dat dan alsjeblieft.

Vanavond steek ik mijn Christuskaars aan en herhaal ik, voor ons allebei, wat mij troost biedt in tijden als deze: dat het Woord mens is geworden en in ons midden heeft gewoond. We hebben Zijn grootheid gezien, al was het maar vaag, als in een spiegel. Door Zijn kapotgeslagen vlees op te offeren, door Zijn lichaam te geven om gebroken te worden voor ons heeft Jezus ons geheeld, zelfs al voelt het niet als heelheid.

Dit ontvangen we door geloof. Vanavond herhaal ik ook voor ons allebei iets wat in tijden als deze moeilijk is om te ontvangen en te vertrouwen: dat het licht schijnt in de duisternis en dat de duisternis het niet in haar macht heeft gekregen.

Ik hou de wacht, samen met jou, lieverd.

Liefs,

Kit

*‘Ik kijk er reikhalzend naar uit om
te zien hoe de as in jouw leven een beeld
van schoonheid wordt en een getuigenis
van hoop en verlossing.’*

Katherine Rhodes, directrice van het New Hope-retraitecentrum, kijkt machteloos toe hoe haar achternichtje Wren worstelt met depressie. Terwijl Pasen, het feest van de verlossing, nadert, lijkt de hoop verder weg dan ooit. Door brieven te schrijven, steekt Katherine niet alleen Wren een hart onder de riem, maar denkt ze ook na over Christus' kruisdood. Wat betekent het dat Jezus zegt: 'Het is volbracht', terwijl er in deze wereld nog zoveel onaf voelt?

Met Katherine als haar metgezel doet Wren kleine stapjes richting herstel. Katherines woorden nodigen haar uit stil te staan bij Gods liefde die zich openbaart in Jezus' reis naar het kruis. Ze besluit Jezus' kruisweg vast te leggen in schilderijen. Tijdens het schilderen ervaart ze een diepe verbondenheid met de Man van Smarten, die als geen ander rouw en lijden kent.

SHARON GARLOUGH BROWN is theologe en schrijft hoopvolle romans waarin ze de lengte, diepte en hoogte van Gods liefde verkent. Ze brak door met haar *Reisgenoten*-serie, waarvan inmiddels meer dan 10.000 exemplaren zijn verkocht. *Splinters van genade* is het los te lezen vervolg op *Scherven van licht*, waarin ze voortborduurt op thema's als verdriet, lijden en hoop.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029739344 NUR 302

9 789029 739344